

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobců

A) Bytové družstvo Xaveriova 37, IČ: 25123769

se sídlem Xaveriova 37, Praha 5

B) Ing. M. M., CSc.

C) E. B.

všichni zastoupeni JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D.,
advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2

D) JUDr. N. K.

proti

žalovanému

Magistrát hlavního města Prahy

se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

za účasti osob zúčastněných

1) Bytové domy Na Pláni s. r. o., IČ: 03576744

se sídlem Karlovo náměstí 559/28, Praha 2

zastoupené JUDr. Zdeňkou Maršíkovou Nocarovou, Ph.D.,

advokátkou

se sídlem V Jirchářích 148/4, Praha 1

2) MUDr. J. M.

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2013, sp. zn. S-MHMP 925361/2013/OST/Če,

takto:

- I. Žaloba žalobkyně D) se odmítá.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2013, sp. zn. S-MHMP 925361/2013/OST/Če, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům A), B) a C) náklady řízení ve výši 46.268,- Kč do rukou jejich zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. Žalobkyně D) nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- VI. Žalobkyni D) se vrací zaplacený soudní poplatek, který jí bude vyplacen z účtu Městského soudu v Praze ve výši 3.000,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- VII. Žalobkyně D) se vyzývá, aby ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto rozhodnutí sdělila soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobci se podanými žalobami domáhali přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jejich odvolání proti rozhodnutí Odboru územního rozhodování Úřadu městské části Prahy 5 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 9. 2. 2009, č.j. OUR.Sm.p.1591-2441/08-Za-UR, kterým byla podle § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) na pozemcích v k.ú. Smíchov v Praze 5 v lokalitě při ulici Na Pláni umístěna stavba s názvem „Výstavba bytových domů Na Pláni“, spočívající v souboru staveb 10 bytových domů, včetně napojení na inženýrské sítě, telefon a komunikaci.
2. Městský soud v Praze usnesením ze dne 29. 10. 2013, č.j. 5 A 169/2013-48 spojil podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“), ke společnému projednání věci vedené před zdejším soudem pod sp. zn. 5 A 169/2013, sp. zn. 5 A 177/2013, sp. zn. 5 A 178/2013 a sp. zn. 5 A 179/2013 s tím, že budou nadále vedeny pod sp. zn. 5 A 169/2013.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

II.

Obsah žalob, vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

3. V podané žalobě žalobkyně D) jako zásadní žalobní námitku uvedla odejmutí práva vystupovat ve správním řízení v postavení účastníka, čímž bylo porušeno její veřejné subjektivní právo na ochranu.
4. Všichni žalobci v žalobě namítali rozpor žalobou napadeného rozhodnutí o umístění stavby s § 94 odst. 5 stavebního zákona, jakož i s § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“). Poukázali na to, že ke stavbě bylo dne 8. 11. 2010 vydáno stavební povolení pod č.j. OSU.Sm.p.1591-54530/2010-Še-R, v právní moci dne 11. 6. 2012, tudíž po zrušení předchozího územního rozhodnutí stavby ze dne 24. 8. 2009, č.j. S-MHMP 370541/2009/OST/Če již nebylo možné vydat žalobou napadené rozhodnutí. Uvedli, že žalovaného na výše uvedený rozpor upozornili ve stížnosti a žalovaný si byl této procesní situace vědom, neboť v rozhodnutí ze dne 8. 2. 2013, č.j. S-MHMP 1222672/2012/OST/So, kterým zamítl žádost žalobců o obnovu stavebního řízení, konstatoval, že stavební řízení nemůže být obnoveno, neboť dle § 94 odst. 5 stavebního zákona již nelze v územním řízení meritorně rozhodnout.
5. Dále namítali rozpor stavby s územně plánovací dokumentací pro nesplnění požadavku na využití stabilizovaného území dle § 43 odst. 5 a § 90 písm. a) a b) stavebního zákona. Uvedli, že v územním plánu hl. m. Prahy je stavbou dotčené území označeno jako území stabilizované, v němž je povoleno provést toliko zachování, dotvoření nebo rehabilitaci stávající urbanistické struktury, nikoli provádět rozsáhlejší stavební činnost. Přičemž 8 bytových domů by mělo být umístěno právě do stabilizované plochy územního plánu, konkrétně na místě plnícím funkci zeleného pásu. Zdůraznili, že dotčené území je kompozičně ucelené, proto by došlo výstavbou 10 bytových domů k jeho úplné přeměně.
6. Dále namítali nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí a jeho rozpor s § 50 odst. 3, 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož se v něm žalovaný nezabýval souladem umístění stavby s územním plánem, pouze v obecné rovině uvedl, že *„vzhledem k ploše předmětného území OB 289 879 m², urbanistickému a architektonickému začlenění těchto staveb do území, lze umístění 8 bytových domů (jedná se o počet bytových domů v ploše OB) považovat za dotvoření stávající urbanistické struktury“*. Nevypořádal se však s omezením stavební činnosti vyplývající z regulativů územního plánu.
7. Namítali rozpor stavby s územně plánovací dokumentací pro nesplnění požadavku na ochranu zeleně dle § 43 odst. 5 a § 90 písm. a) a b) stavebního zákona. Upozornili na značku označující zeleň vyžadující zvláštní ochranu uvedenou na dotčeném území v územním plánu. Přestože tuto zeleň nelze odstranit, byly zde umístěny bytové domy č. 14 a 15.
8. Nesouhlasili s nerespektováním požadavků na odstupy staveb a zdůraznili, že neměli možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, čímž správní orgány porušily § 2 odst. 4, § 4 odst. 3 a 4, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu, čl. 8 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a § 90 odst. b) a c) stavebního zákona. Konstatovali, že navrhované objekty stavby svou hmotou a objemem nekorespondují s převažující okolní zástavbou, neboť míra využití území není tak intenzivní, jak je zástavba navrhovaná. Správní orgán I. stupně se touto námitkou nikterak nezabýval a s odkazem na dokumentaci pouze nepřezkoumatelně uvedl, že odstupové vzdálenosti jsou dostatečné. Ve vztahu k objektům 4 a 5 zamítl žalovaný námitku s odkazem na dvě pravomocná rozhodnutí o povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

výjimky z vyhlášky o OTTP. S těmito rozhodnutími se však žalobci neměli možnost seznámit a vyjádřit se k nim.

9. Namítali nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť bylo vydáno osobou vyloučenou z rozhodování. Žalobci navrhli soudu, aby přezkoumal zákonnost usnesení tajemníka Úřadu městské části Praha 5 ze dne 20. 5. 2008, č.j. OUR.Sm.p.1591/2441/08, jímž rozhodl o nevyložení Ing. arch. E. Č., vedoucí Odboru územního rozhodování Úřadu městské části Praha 5. Pro žalobce byla otázka její nestrannosti v řízení zásadní, neboť v územním řízení Ing. arch. Č. činila úkony a zároveň podepsala územní rozhodnutí. Zdůraznili, že rozhodnutí starosty městské části Praha 5, kterým nebyl tajemník Úřadu městské části Praha 5 vyloučen z rozhodování o námitce podjatosti Ing. arch. E. Č., bylo zrušeno Magistrátem hl. m. Prahy; dovodili tak, že se jednalo o osobu vyloučenou z činění úkonů v daném řízení.
10. Uvedli, že vlastníkem převážné části pozemků, na nichž bude realizována stavba, je Hlavní město Praha, které tento majetek svěřilo do správy Městské části Praha 5. Městská část Praha 5 má zájem na výstavbě bytových domů, neboť byla iniciátorem výstavby, jak vyplývá z oznámení záměru Městské části Praha 5 ze dne 12. 9. 2006 o vyhlášení výběrového řízení na výběr investora a zhotovitele výstavby bytových domů. Upozornili, že mezi Městskou částí Praha 5 a stavebníkem byla k dotčeným pozemkům uzavřena řada smluv, mimo jiné kupní, nájemní a o převodu vlastnického práva. Dovodili tak, že Městská část Praha 5 má bezprostřední a majetkový zájem na realizaci dané stavby. Pracovníci úřadu městské části jsou zaměstnanci osoby – účastníka řízení, o jehož věci a záměru se v daném řízení rozhodovalo. V této souvislosti odkázali na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č.j. 1 As 79/2009-141, podle něhož je na „*podjatost rozhodující osoby třeba nahlížet z širšího úhlu (...) a vnímat ji i v rovině objektivní*“. Přičemž v dané věci se jednalo o situaci s politickým významem, o čemž svědčí především smluvní vztahy mezi stavebníkem a Městskou částí Praha 5, která zároveň celý projekt iniciovala a schválila.
11. Na závěr se žalobci vyjádřili k otázce své žalobní legitimace a zdůraznili, že umístěním stavby bude narušena jejich pohoda bydlení; zejména dojde ke změně charakteru nejbližšího okolí, k navýšení dopravní zátěže, hluku a emisí, a tím i k poklesu hodnoty nemovitostí žalobců.
12. Konkrétně žalobce A) dovozoval žalobní legitimaci ze svého vlastnického práva k domu č. p. X k. ú. Smíchov a k pozemkům p. č. X a X k. ú. Smíchov; žalobce B) z vlastnického práva k domu č. p. X k. ú. Smíchov a k pozemkům p. č. X a X k. ú. Smíchov; žalobkyně C) z vlastnického práva k domu č. p. X k. ú. Smíchov a pozemkům p. č. X a X k. ú. Smíchov.
13. Žalobkyně D) svou žalobní legitimaci odvozovala z práva k bytu v bytovém domě č. p. X na pozemku p. č. X v k. ú. Smíchov, P., X., byt je byt ve vlastnictví Lidového bytového družstva Praha 5 (dále jen „LBD“). Upozornila, že realizací stavby by došlo ke snížení hodnoty bydlení, tudíž i ke snížení tržní hodnoty daného bytu. Uvedla, že dům č. p. X stojí v bezprostřední blízkosti navrhované stavby, což doložila příloženým plánkem. Žalobkyně D) ke spornému bytu uvedla, že byla členkou LBD, přičemž dne 10. 4. 1992 podala žádost o převod vlastnictví k bytové jednotce č. 6 dle zákona č. 42/1992 Sb., o úpravě majetkových vztahů a vypořádání majetkových nároků v družstvech. Na základě této žádosti LBD s žalobkyní D) a jejím tehdejším manželem uzavřelo smlouvu o převodu vlastnictví dané jednotky. Následně dne 9. 5. 2011 Obvodní soud pro Prahu 5 určil na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

návrh žalobkyně rozsudkem sp. zn. 4 C 147/2010, neplatnost této smlouvy a vlastníkem sporné bytové jednotky se stalo opět LBD. Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 potvrdil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 1. 2012, č.j. 28 Co 491/2011-98, a po tomto datu se vlastnické vztahy k bytu vrátily do původního stavu. Žalobkyně D) konstatovala, že má uzavřenou smlouvu o smlouvě budoucí s LBD, v níž se LBD zavázalo převést sporný byt znovu do jejího vlastnictví; LBD však svůj závazek z této smlouvy nedodrželo a na výzvy žalobkyně D) nereagovalo, tudíž se žalobkyně D) dosud vlastníci bytu nestala. Dne 19. 4. 2012 proto podala k Obvodnímu soudu pro Prahu 5 žalobu o uložení povinnosti uzavřít smlouvu. O žalobě vedené pod sp. zn. 24 C 80/2012 soud do doby podání žaloby nerozhodl.

14. Žalobci navrhli soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 16. 12. 2013 souhlasil s tím, že v předmětné věci bylo na základě pravomocného územního rozhodnutí vydáno stavební povolení dne 8. 11. 2010, pod č.j. OSU.Sm.p.1519-54530/2010-Še-R. Stavební povolení bylo Magistrátem hl. m. Prahy, odborem stavebním, zčásti změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutím ze dne 7. 12. 2012. Jelikož stavební povolení je v současnosti předmětem dosud neukončeného soudního řízení a územní rozhodnutí soud nezrušil, pokračoval žalovaný v řízení proto, že nebylo do doby vydání rozhodnutí započato s realizací stavby. Požadavek žalobců na postup podle § 94 odst. 5 stavebního zákona tak označil za ryze spekulativní.
16. S poukazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nesouhlasil ani s dalšími žalobními námitkami. Upozornil, že podjatostí úřední osoby se soud zabýval již v předchozím rozsudku a shledal ji nedůvodnou.
17. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
18. Osoba zúčastněná na řízení 1) ve vyjádření ze dne 18. 4. 2012 nesouhlasila s právním názorem žalobců ohledně aplikace § 94 odst. 5 stavebního zákona. Konstatovala, že toto ustanovení na danou věc nedopadá, neboť územní řízení bylo zahájeno již před vydáním stavebního povolení a dosud se jedná o jedno pokračující řízení. Jeho podkladem je stále původní rozhodnutí předcházející stavebnímu povolení. Ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona je třeba vykládat nejen gramaticky, ale rovněž v kontextu celého zákona. Má jasnou vazbu na § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť je-li bez náhrady zrušeno územní rozhodnutí, je obnova řízení jedinou cestou, jak docílit zrušení nevyhovujícího návazného stavebního povolení. Dovídala, že pokud územní řízení pokračuje, nemůže nastat konflikt mezi územním rozhodnutím a stavebním povolením. Ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona je proto nutné interpretovat spíše tak, že „územní rozhodnutí se nevydává“ ve smyslu „územní řízení se neprovádí“.
19. Dále uvedla, že plocha, na které má záměr vzniknout, je dostatečně velká a záměr v ní nebude rušit stávající urbanistický charakter území, nýbrž ho dotvářet.
20. Upozornila, že žalobci námitky ochrany zeleně a odstupů staveb vznesli opožděně a nemají dopad do jejich vlastnického práva. Za nedůvodnou považovala i námitku podjatosti úřední osoby, neboť dovedeno *ad absurdum*, by žalobci mohli namítat podjatost všech zaměstnanců Úřadu městské části Prahy 5, jakož i žalovaného.
21. Soud konstatuje, že v průběhu soudního řízení ke dni 22. 12. 2015 společnost GEOSAN SIGMA s.r.o. zanikla, přičemž z údajů obsažených v obchodním rejstříku vyplývá, že

veškeré její jmění přešlo na nástupnickou společnost Bytové domy Na Pláni s.r.o., se kterou soud dále v soudním řízení pokračoval jako s osobou zúčastněnou na řízení 1).

22. Osoba zúčastněná na řízení 2) se k podané žalobě nevyjádřila.
23. V replice ze dne 13. 10. 2015 žalobci A), B) a C) setrvali na žalobních námitkách. Dodali, že žalovaný měl postupovat podle § 94 odst. 5 stavebního zákona, neboť aplikace tohoto ustanovení není vázána na to, zda probíhá soudní přezkum stavebního povolení či zda již bylo započato s realizací stavby.

III.

Řízení před Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 8. 2017, č.j. 5 A 169/2013-117 výrokem I. odmítl žalobu žalobkyně D); výrokem II. zrušil žalobou napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení; výrokem III. přiznal žalobcům A), B) a C) náhradu nákladů řízení; výrokem IV. rozhodl o tom, že žalobkyně D) nemá právo na náhradu nákladů řízení; výrokem V. rozhodl o tom, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení; výrokem VI. vrátil žalobkyni D) zaplacený soudní poplatek a výrokem VII. vyzval žalobkyni ke sdělení čísla bankovního účtu. Zdejší soud nepovažoval žalobkyni D) za aktivně legitimovanou k podání žaloby, jelikož nemůže být přímo dotčena na svých veřejných subjektivních právech žalobou napadeným rozhodnutím, když smlouva o převodu vlastnického práva k bytu byla soudem zrušena. Dále zdejší soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný v dané věci postupoval v rozporu s § 94 odst. 5 stavebního zákona. Žalovaný v novém řízení potvrdil nepravomocné územní rozhodnutí vydané stavebním úřadem, přestože k jeho zrušení rozsudkem zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2012, č.j. 5 Ca 209/2009-118 došlo až po vydání stavebního povolení ke stavbě, a bylo tak namístě rozhodnout o zastavení územního řízení dle § 94 odst. 5 stavebního zákona. V tomto postupu shledal zásadní procesní pochybení žalovaného, které mělo za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

IV.

Řízení před Nejvyšším správním soudem

1. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud zrušil svým rozsudkem ze dne 23. 8. 2018, č.j. 5 As 234/2017-22 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2017, č.j. 5 A 169/2013-117 v celém rozsahu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že nebylo namístě zrušit žalobou napadené rozhodnutí pro rozpor s § 94 odst. 5 stavebního zákona. Nejvyšší správní soud vyslovil, že Městský soud v Praze měl žalovaného zavázat k postupu dle § 94 odst. 5 stavebního zákona již rozsudkem ze dne 31. 7. 2012, č.j. 5 Ca 209/2009-118, takto však Městský soud v Praze nepostupoval, když ve jmenovaném rozsudku zavázal žalovaného k pokračování v odvolacím řízení, resp. k odstraňování vad a vypořádání dosud nevyřešených odvolacích námitek. Nebylo tak možné klást k tíži žalovaného, že postupoval v intencích pokynu Městského soudu v Praze obsaženého v rozsudku ze dne 31. 7. 2012, č.j. 5 Ca 209/2009-118 a ve věci meritorně rozhodl. Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že rozsudkem ze dne 31. 7. 2012, č.j. 5 Ca 209/2009-118 nebylo územní rozhodnutí zrušeno, neboť bylo zrušeno toliko rozhodnutí druhostupňové.
2. Vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu byl zdejší soud při novém projednání věci vázán (§ 110 odst. 3 s.ř.s.).

V.

Obsah správního spisu

3. Stavební úřad vydal územní rozhodnutí dne 9. 2. 2009, č.j. OUR.Sm.p.1591-2441/08-Za-UR, proti němuž podalo odvolání celkem 13 účastníků řízení. Ti v něm mj. namítali, že záměr neodpovídá urbanistickému a architektonickému prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení, nejsou splněny odstupové vzdálenosti a rozhodnutí vydala osoba vyloučená z řízení. Žalovaný dne 24. 8. 2009 vydal rozhodnutí o podaných odvoláních č.j. S-MHMP 370541/2009/OST/Če, jímž potvrdil územní rozhodnutí a v němž prověřil soulad záměru s územně plánovací dokumentací a zabýval se odvolacími námitkami.
4. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2009, sp. zn. S-MHMP 370541/2009/OST/Če, bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č.j. 5 Ca 209/2009-118. Městský soud žalovanému především vytkl, že z odůvodnění rozhodnutí nebylo zřejmé, z jakého důvodu záměr nerespektoval minimální plochy souvislých parkových ploch, ani jakým způsobem byl proveden výpočet koeficientu zeleně. V této části shledal zdejší soud rozhodnutí nepřezkoumatelným.
5. Po zrušujícím rozsudku zdejšího soudu vydal žalovaný dne 19. 8. 2013 žalobou napadené rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný shrnul odvolací námitky účastníků řízení a argumentaci zdejšího soudu, na kterou následně podrobně reagoval. V první řadě konstatoval, že dokumentace k územnímu řízení byla zpracována za účinnosti změny územního plánu č. 1000/00 (vydané jako opatření obecné povahy č. 1/2008). Tuto změnu územního plánu však následně zrušil Nejvyšší správní soud rozhodnutím ze dne 30. 10. 2008, č.j. 9 Ao 2/2008-62. Územní rozhodnutí ze dne 9. 2. 2009 a rozhodnutí o odvolání ze dne 24. 8. 2009 bylo proto vydáno v době, kdy změna č. 1000/00 nebyla účinná. Tato změna byla opětovně vydána formou opatření obecné povahy č. 6/2009 s účinností od 12. 11. 2009. Z toho důvodu musel žalovaný v rozhodnutí ze dne 19. 8. 2013 napadeném touto žalobou posoudit soulad záměru s aktuálně platnou změnou č. 1000/00.
6. Oproti územnímu plánu platnému v době vydání územního rozhodnutí jsou plochy, na nichž se umísťují navrhované bytové domy, označeny jako OB – čistě obytné, OB – čistě obytné s kódem míry využití D, OV – všeobecně obytné s kódem míry využití D. Soulad s územním plánem žalovaný posoudil takto:
 - a) Plocha OB (čistě obytná bez podrobnější regulace) je v dokumentaci označena jako Funkční plocha I (území sloužící pro bydlení s funkčním využitím mj. pro stavby pro bydlení, doplňkové využití např. zeleň, cyklistické stezky, pěší komunikace a prostory, garáže pro osobní auta atd.). Podle oddílu č. 8 odst. 3 přílohy č. 1 k vyhlášce č. 32/1999 Sbírky právních předpisů hlavního města Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy (dále jen „vyhláška č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy“), *„ve stabilizovaném území není stanovena míra využití území; z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti“*. Vzhledem k ploše předmětného území OB 289 978 m², urbanistickému a architektonickému začlenění těchto staveb do území, lze umístění 8 bytových domů (jedná se o počet bytových domů v ploše OB) považovat za dotvoření stávající urbanistické struktury. Změnou č. 1000/00 byla odstraněna značka PP a nahrazena značkou pro zeleň vyžadující zvláštní ochranu. Kácení vybraných stromů v souladu s postupem podle zákona o ochraně přírody a krajiny, tím však

nebylo vyloučeno. Správní orgán I. stupně posoudil míru zachování zeleně a konstatoval, že část hodnotné stávající zeleně o ploše cca 500 m² byla zachována a na ni záměr navazuje parkově upravenou plochou s vodním prvkem. Z dokumentace i z dokladové části je dále zřejmé, že hodnotná stávající zeleň je v přiměřené míře zachována i v nově navrhované zástavbě. Nezbytné kácení stávající zeleně bylo projednáno a povoleno v samostatném řízení, na jehož základě vydal odbor dopravy a ochrany životního prostředí Úřadu městské části Praha 5 rozhodnutí č.j. ODŽ/3/07/1983/Křeh (potvrzené v odvolacím řízení). Tímto rozhodnutím zároveň uložil žadateli povinnost provést výsadbu kvalitní zeleně. Součástí dokumentace je i návrh sadových úprav (výsadba celkem 65 ks listnatých stromů). Z uvedeného vyplývá, že požadované zachování veřejně přístupné zeleně bylo v maximální možné míře respektováno.

- b) Plocha OB – čistě obytná s kódem míry využití D je v dokumentaci označena jako Funkční plocha II. Pro kód míry využití D je v průvodní zprávě ke změně č. 1000/00 stanoven koeficient podlažních ploch KPP 0,8 max., a pro podlažnost 4 stanoven koeficient zeleně KZ 0,55 min.; maximální kapacita předmětné funkční plochy OB-D vychází tedy 2469 m². Orientálním výpočtem žalovaný ověřil, že umístěním bytového domu č. 1, části bytového domu č. 9 a 11 v ploše OB-D při započítání stávajících objektů nebude stanovený KPP překročen. Koeficient zeleně KZ stanovuje minimální podíl započítatelných ploch zeleně k vymezené funkční ploše, odvozuje se od KPP a podlažnosti. Pro kód míry využití D a KPP 0,8 je pro podlažnost 4 KZ 0,55; minimální podíl započítatelných ploch zeleně pro předmětnou funkční plochu OB-D tak vychází 1697 m². Žalovaný dále podrobně popsal rozsah popínavé zeleně a v jaké míře se započítává (např. zeleň na rostlém terénu se započítává v hodnotě 100 %, zeleň na konstrukcích v hodnotě 20 %) a dospěl k závěru, že koeficient 0,55 nebyl překročen.
 - c) Plocha OV – všeobecně obytná s kódem míry využití D je v dokumentaci označena jako Funkční plocha III. Pro kód míry využití D je v průvodní zprávě ke změně č. 1000/00 stanoven koeficient podlažních ploch KPP 0,8 max., a pro podlažnost 2 stanoven koeficient zeleně KZ 0,35 min.; maximální kapacita předmětné funkční plochy OV-D vychází tedy 3776 m², přičemž Funkční plocha III zasahuje do řešeného území pouze v míře 15,5%. Žalovaný provedl orientační výpočet a dospěl k závěru, že pro celkovou Funkční plochu III nebude KPP 0,8 překročen. Přestože to stejné neplatí pro část funkční plochy dotčené záměrem (kde dojde k překročení stanoveného KPP), lze daný návrh akceptovat. Územní plán se totiž vztahuje na funkční plochy jako celky a neřeší samostatné pozemky a plochy.
7. V další části rozhodnutí žalovaný reagoval na výtku soudu a podrobně vysvětlil postup při výpočtu koeficientu zeleně; dospěl přitom k závěru, že předmětný záměr plně respektuje závazný územní plán pro danou oblast (viz výše).
8. Dále žalovaný zdůvodnil svůj postup v otázce ochrany zeleně. Předně uvedl, že změnou územního plánu č. 1000/00 byla odstraněna plovoucí značka PP při severovýchodním okraji pozemků stavby v ploše OB a byla nahrazena značkou pro zeleň vyžadující zvláštní ochranu. Kácení vybraných stromů v souladu s postupem dle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) tím však nebylo vyloučeno. Z hlediska ochrany zeleně přitom záměr shledal jako souladný s územním plánem (viz výše). Žalovaný rovněž vysvětlil, proč se podle verze

územního plánu před změnou č. 1000/00 s plovoucí značkou PP uplatňoval oddíl 5 odst. 5 bod 4 vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, nikoliv oddíl 5 odst. 5 bod 5 dané vyhlášky. Území OB bez regulativu (kde se nacházela značka PP) je totiž třeba považovat za stávající (stabilizované) území a nikoliv za rozvojové (navrhované) území. Svůj názor mj. opírá o vyjádření Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního plánu ze dne 23. 6. 2008, podle něhož *„v rozvojové části funkční plochy je stanoven kód míry využití D. Ve stabilizovaném území funkční plochy OB není stanoven kód míry využití území“*. Obdobné vymezení těchto pojmů je uvedeno i v příloze k aktuálnímu znění vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, konkrétně v oddíle 8 odst. 1.

9. V další části pak žalovaný odkázal na původní rozhodnutí o odvolání ze dne 24. 8. 2009, kde se vypořádal se zbylými odvolacími námitkami.

VI.

Posouzení žaloby

10. Soud se nejprve zabýval tím, zdali byla splněna podmínka řízení spočívající v podání žaloby osobou, které svědčí aktivní žalobní legitimace.
11. Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
12. Soud se tedy zabýval otázkou aktivní legitimace žalobců, která plyne z jejich vlastnického práva k sousedním stavbám nebo pozemkům. Jak již uvedl Městský soud v Praze ve svém zrušujícím rozsudku č.j. 5 Ca 209/2009-118, žalobci jsou obecně oprávněni namítat rozpor stavby s veřejnými zájmy (resp. s požadavky územního plánu), pokud se její realizací cítí být dotčeni na svých vlastnických právech. Musí ovšem namítat takové architektonické a urbanistické řešení umísťované stavby, které má bezprostřední dopad na jejich vlastnická práva (popř. na jejich pohodu bydlení).
13. Požadavek, aby žalobcům svědčilo vlastnické právo k nemovitostem sousedícím s plánovanou stavbou, bez dalšího splňují žalobci A), B) a C). Žalobkyně D) však svou žalobní legitimaci odvozovala z práva k bytu v bytovém domě č. p. X na pozemku p. č. X v k. ú. Smíchov. Ačkoliv žalobkyně D) skutečně velmi podrobně vyložila svůj nárok na uzavření smlouvy o převodu vlastnického práva k bytu, v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí ani v době podání žaloby jí vlastnické právo k bytu ani k dotčenému pozemku ve výše uvedené nemovitosti nesvědčilo. Žalobkyně D) přitom sama v žalobě uvedla, že smlouva o převodu vlastnictví bytu ve shora specifikovaném bytovém domě byla zrušena soudem ke dni 11. 1. 2012, a zároveň netvrdila, že by jí mělo svědčit jiné věcné právo k nemovitosti, na kterém by měla být žalobou napadeným rozhodnutím zkrácena. Z veřejně dostupných údajů v katastru nemovitostí vyplývá, že ke dni podání žaloby a ani ke dni rozhodnutí zdejšího soudu, nebylo vlastnické právo žalobkyně D) k domu č. p. X či k pozemku p. č. X v k. ú. Smíchov zapsáno, když mezi vlastníky nemovitostí žalobkyně D) uvedena není. Přičemž jak vyplývá z žaloby, žalobkyně si byla této skutečnosti vědoma, neboť uvedla, že vlastníci dotčených nemovitostí není v důsledku protiprávního jednání LBD.

14. Soud připouští, že žalovaný jednal ve správním řízení s žalobkyní D) jako s účastníkem územního řízení a že předpokladem pro podání žaloby je zásadně účastenství v předcházejícím správním řízení. Okruh účastníků správního řízení však může být proměnlivý, neboť podmínky stanovené pro účastenství musí daná osoba splňovat po celou dobu řízení. Úkolem správního orgánu je tak po celou dobu probíhajícího správního řízení sledovat, zda nedošlo v otázkách účastenství k určitým změnám (srov. Macháčková, J. a kol.: *Stavební zákon. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013). Vzhledem k tomu některé osoby, které při zahájení řízení byly účastníky řízení, v jeho průběhu jimi přestanou být, nebo naopak se v průběhu řízení objeví účastníci noví. Stavební zákon obsahuje vlastní ustanovení o účastnících řízení v § 85. Žalobkyně D) se považuje za účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, jelikož má disponovat právem obdobnému právu vlastnickému. Žalobkyni D) však přímo vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním pozemkům nebo stavbám nesvědčí, jak vyplývá ze shora uvedeného. Žalobkyně D) tak nedisponovala vlastnickým či jiným věcným právem k sousednímu pozemku nebo stavbě, na kterých by mohla být přímo zkrácena, a proto ani nemohla být účastníkem územního řízení. Není přitom rozhodné, že správní orgány žalobkyni D) za účastníka řízení považovaly a jako s účastníkem řízení s ní jednaly, neboť účastenství se posuzuje materiálně, tj. podle obsahu, a nikoli formálně (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2011, č.j. 2 Afs 4/2011-64 nebo ze dne 10. 9. 2015, č.j. 7 As 170/2015-47). Soud konstatuje, že případné budoucí vlastnické právo žalobkyně D) k nemovitosti, která sousedí se stavebním záměrem, pro nějž je vydáváno územní rozhodnutí, nemůže jakkoli založit její účastenství a ani aktivní žalobní legitimaci k podání žaloby v dané věci.
15. Tedy žalobkyně D) po soudním zrušení smlouvy o převodu vlastnického práva k bytu již neměla být účastnicí územního řízení, a rovněž tak nemohla být přímo dotčena na svých veřejných subjektivních právech žalobou napadeným rozhodnutím, tudíž není aktivně legitimována k podání žaloby proti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s.ř.s.
16. Podle § 65 odst. 2 s.ř.s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.
17. Soud opět poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, a to zejména na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2003, č.j. 7 A 56/2002-54, publikováno pod č. 162/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č.j. 6 A 25/2002-42, z nichž vyplývá rozšíření aktivní žalobní legitimace i na účastníky řízení před správním orgánem, kteří nejsou k žalobě legitimováni podle odstavce 1, pokud tvrdí, že byli postupem správního orgánu zkráceni na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Předpokladem pro podání žaloby je účastenství v předcházejícím správním řízení, což jak již soud uvedl výše, se posuzuje materiálně, tj. dotčená osoba se účastnila správního řízení, protože v něm uplatňovala určitý zájem a zároveň musí tvrdit, že jako účastník předchozího správního řízení byla zkrácena na svých procesních právech.
18. V dané věci však žalobkyni D) nesvědčí aktivní legitimace ani podle § 65 odst. 2 s.ř.s., neboť své účastenství v územním i soudním řízení odvozovala od vlastnického práva k bytové jednotce v domě č. p. X v k. ú. Smíchov, které by jí bývalo svědčilo, pokud by LBD dodrželo své závazky. Soud proto jak uvedeno výše dospěl k závěru, že žalobkyně D) od

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

okamžiku soudního zrušení smlouvy o převodu vlastnického práva k bytu, neměla být účastnicí územního řízení. Navíc žalobkyně D) ani v žalobě svou aktivní legitimaci neodůvodnila zkrácením svých procesních práv takovou měrou, že to mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí, nýbrž ji dovozovala z finanční újmy, která by jí vzhledem k žalobou napadenému rozhodnutí vznikla snížením tržní hodnoty bytu.

19. Soud tak žalobou podanou žalobkyní D) pro nedostatek její aktivní legitimace v dané věci dle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. výrokem pod bodem I. odmítl.
20. Městský soud v Praze na základě podaných žalob žalobce A), B), C) dále přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobci uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 s.ř.s.
21. Žaloba je důvodná.
22. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
23. Podle § 43 odst. 5 stavebního zákona územní plán je závazný pro pořízení a vydání regulačního plánu zastupitelstvem obce, pro rozhodování v území, zejména pro vydávání územních rozhodnutí. Poskytování prostředků z veřejných rozpočtů podle zvláštních právních předpisů na provedení změn v území nesmí být v rozporu s vydaným územním plánem. Územní plán hlavního města Prahy je závazný též pro územní plán vydaný pro vymezenou část území hlavního města Prahy.
24. Podle § 90 stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu
 - a) s vydanou územně plánovací dokumentací,
 - b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,
 - c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,
 - d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,
 - e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů⁴⁾, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.
25. Podle § 94 odst. 5 stavebního zákona dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává.
26. Podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin.
27. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

28. Podle § 14 odst. 3 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").
29. Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
30. K námitce žalobců A), B) a C), ve které namítali porušení § 94 odst. 5 stavebního zákona soud především odkazuje na body [9] až [11] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č.j. 5 As 234/2017-22: „[9] V dané věci není mezi účastníky sporu o tom, že na základě tehdy pravomocného územního rozhodnutí bylo vydáno dne 8. 11. 2010 stavební povolení. Následně po vydání stavebního povolení bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2009 pod č. j. S-MHMP 370541/2009/OST/Če (ve věci územního rozhodnutí) zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č. j. 5 Ca 209/2009 - 118.

[10] Nelze přehlédnout, že městský soud vydal zrušovací rozhodnutí ve věci umístění stavby až poté, kdy bylo již (a to dokonce pravomocně) rozhodnuto o vydání stavebního povolení. Za této situace měl proto městský soud zavázat stěžovatele nikoli k pokračování v odvolacím řízení, resp. k odstraňování vad a vypořádání dosud nevyřešených odvolacích námitek, ale k tomu, aby postupoval v intencích § 94 odst. 5 stavebního řádu, územní rozhodnutí zrušil a řízení zastavil, neboť již tehdy byly naplněny předpoklady § 94 odst. 5 stavebního zákona. Pokud městský soud nyní dospěl k závěru, že rozhodnutí o umístění stavby nemohlo být meritorně potvrzeno (vydáno), neboť již bylo vydáno rozhodnutí o povolení stavby, tato skutečnost mu byla známa již v době, kdy územní rozhodnutí v roce 2012 rušil; nelze proto klást nyní k tíži stěžovatele, že postupoval v intencích pokynu městského soudu a vázán jeho právním názorem rozhodl ve věci meritorně.

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že nelze při posouzení potupu stěžovatele ani přehlížet, že městský soud rozsudkem č. j. 5 Ca 209/2009 – 118, ze dne 31. 7. 2012, zrušil pouze rozhodnutí druhostupňové, čímž dal najevo, že vady, které městský soud shledal, lze v odvolacím řízení napravit; k tomu vyslovil právní názor, kterým stěžovatele zavázal. Není tudíž pravda, že územní rozhodnutí bylo zrušeno. Věc se vrátila do odvolacího řízení a stěžovatel se opětovně zabýval důvody uvedenými v odvolání při současném respektování závazného právního názoru městského soudu, který byl vysloven ve zrušujícím rozsudku. Stěžovatel se vypořádal s odvolacími námitkami, tak jak mu bylo uloženo, a potvrdil již vydané územní rozhodnutí, neboť neshledal v postupu stavebního úřadu právní ani věcné vady, které by odůvodňovaly zrušení územního rozhodnutí. Za této situace nelze proto stěžovateli ničeho vytýkat, pokud v odvolacím řízení rozhodl meritorně.“.

31. S ohledem na uvedené závěry Nejvyššího správního soudu zdejší soud konstatuje, že žalovaný postupoval správně, jestliže po pravomocném zrušení toliko druhostupňového rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2009 zdejším soudem pokračoval v odvolacím řízení a v něm meritorně rozhodl o podaných odvoláních, jak jej zavázal zdejší soud rozsudkem ze dne 31. 7. 2012, č.j. 5 Ca 209/2009-118. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, jestliže usnesením nerozhodl o zastavení řízení ve smyslu § 94 odst. 5 stavebního zákona a

k porušení daného ustanovení, resp. § 90 odst. 4 správního řádu tak nemohlo dojít. Námitka žalobců není důvodná.

32. K námitce rozporu stavby s územně plánovací dokumentací z důvodu nesplnění požadavku na využití stabilizovaného území dle § 43 odst. 5 a § 90 písm. a) a b) stavebního zákona soud uvádí, že se týká výhradně plochy OB (funkční plochy I), která je dle aktuálního územního plánu označena jako území stabilizované, neboť v něm není určena míra využití. Lze konstatovat, že mezi účastníky není sporu o typu předmětné funkční plochy I, neboť ji shodně považují za stabilizované území, rozcházejí se ovšem v možnostech jejího využití.
33. Způsob využití stabilizovaného území je stanoven v oddíle 8 odst. 3 přílohy č. 1 vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy následovně: *„ve stabilizovaném území není stanovena míra využití území; z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti“*. Žalovaný k tomu na str. 9 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nejprve odkázal právě na oddíl 8 odst. 3 přílohy č. 1 vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy a dále toliko stručně konstatoval, že *„vzhledem k ploše předmětného území OB 289 978 m², urbanistickému a architektonickému začlenění těchto staveb do území, lze umístění 8 bytových domů (jedná se o počet bytových domů v ploše OB) považovat za dotvoření stávající urbanistické struktury“*. Soud považuje takovéto odůvodnění za ryze obecné, a tudíž zcela nedostatečné. Pojmy jako *„dotváření stávající urbanistické struktury“* ani *„rozsáhlá stavební činnost“* nejsou ve vyhlášce č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy přesně definovány. Jedná se tak o neurčité právní pojmy, jejichž význam není jednoznačný a v různých částech území hlavního města se tyto pojmy mohou obsahově značně lišit (k povaze neurčitého právního pojmu srov. například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2005, č.j. 5 As 11/2003-66 a ze dne 12. 10. 2016, č.j. 5 As 125/2015-86, dále bod [29] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2016, č.j. 4 As 17/2016-44). Je tudíž nezbytné trvat na tom, aby správní orgán aplikující zákonné ustanovení, které obsahuje neurčitý právní pojem, v odůvodnění rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyložil, jaký konkrétní obsah takovému pojmu v dané věci přisuzuje; a to zejména vzhledem ke konkrétním skutkovým okolnostem případu, jak mu ukládá § 68 odst. 3 správního řádu.
34. V tomto smyslu se tedy nelze spokojit se strohým a neurčitým odůvodněním žalovaného, který v žalobou napadeném rozhodnutí v podstatě prezentoval toliko svůj obecný náhled, že stavební záměr dotváří stávající urbanistickou strukturu, aniž by svůj názor jakkoliv argumentačně podložil a řádně, určitým a jednoznačným způsobem zdůvodnil. Žalovaný tedy neuvedl konkrétní důvody, které ho k uvedenému názoru vedly; nepředložil úvahy, kterými se řídil při aplikaci právních předpisů; nevymezil neurčité právní pojmy *„dotvoření stávající struktury“* ani *„rozsáhlé stavební činnosti“* a předložené vymezení neaplikoval na konkrétní okolnosti daného případu. Soud tak dospěl k závěru, že námitky žalobců jsou důvodné, neboť žalobou napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
35. K námitce rozporu stavby s územně plánovací dokumentací pro nesplnění požadavku na ochranu zeleně soud uvádí, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že změnou územního plánu č. 1000/00 byla při severovýchodním okraji pozemků v ploše OB umístěna značka pro zeleň vyžadující zvláštní ochranu a že v této oblasti byly umístěny objekty č. 14 a 15. Tato značka je vymezena v oddílu 6 odst. 2 přílohy č. 1 k aktuálnímu znění územního plánu následovně: *„značka zeleň vyžadující zvláštní ochranu (●) upozorňuje*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

na kvalitní vzrostlou a perspektivní zeleň ve stávající zástavbě, kterou je nutno zachovat. Zahrnuje dřeviny vysokého funkčního, estetického a kompozičního významu“. Na konci této věty se nachází odkaz na § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle něhož „je ke kácení dřevin nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin (...)“.

Z uvedeného dle stanoviska soudu vyplývá, že požadavek územního plánu na zachování zeleně vyžadující zvláštní ochranu není absolutní, neboť i v oblasti označené v územním plánu příslušnou značkou lze povolit výjimku dle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. O povolení ke kácení dřevin rozhoduje dle zákona o ochraně přírody a krajiny příslušný orgán ochrany přírody, nikoli stavební úřad. Stavební úřad je způsobilý posoudit soulad stavebního záměru s požadavky územně plánovací dokumentace (§ 90 písm. a) stavebního zákona]. Avšak nemůže sám rozhodnout o povolení ke kácení stromů a porostů dřevin dle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť to je vyhrazeno jinému správnímu orgánu.

36. V nyní projednávané věci se souladem stavebního záměru s požadavky na ochranu zeleně žalovaný zabýval na str. 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde správně uvedl, že se v dané oblasti nachází značka pro zeleň vyžadující zvláštní ochranu, přičemž tím není vyloučeno kácení stromů v souladu se zákonem o ochraně přírody a krajiny (oddíl 6 odst. 2 přílohy č. 1 k aktuálnímu znění územního plánu, § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny). Dále uvedl, že nezbytné kácení stromů a porostů dřevin v oblasti bylo projednáno a povoleno v samostatném řízení. Vycházel přitom z pravomocného rozhodnutí Odboru dopravy a ochrany životního prostředí Úřadu městské části Prahy 5 ze dne 20. 6. 2007, č.j. ODŽ/3/07/ 1983/Křeh, ve znění rozhodnutí Odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 20. 11. 2007, č.j. S-MHMP-351111/2007/OOP-V-662/R-142/Pra. Těmito rozhodnutími bylo osobě zúčastněné na řízení a) a Městské části Praha 5 povoleno kácení stromů a porostů dřevin tam jmenovaných z důvodu výstavby „Bytových domů Na Pláni v Praze 5“ a osobě zúčastněné na řízení a) uložena povinnost provést náhradní výsadbu dle návrhu sadových úprav. Soud považuje za správný postup žalovaného, který při posuzování souladu stavebního záměru s částí územního plánu obsahující značku zeleně vyžadující zvláštní ochranu vycházel ze jmenovaných rozhodnutí orgánů ochrany přírody, která povolila kácení dřevin dle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, jak předpokládá oddíl 6 odst. 2 přílohy č. 1 k aktuálnímu znění územního plánu. A na základě nich dospěl k závěru, že umístění objektů č. 14 a 15 do území je v souladu s územním plánem. Soud má za to, že žalovaný posoudil stavební záměr tak, jak mu ukládá stavební zákon, vycházel při posuzování věci z rozhodnutí ze dne 20. 6. 2007, č.j. ODŽ/3/07/ 1983/Křeh a ze dne 20. 11. 2007, č.j. S-MHMP-351111/2007/OOP-V-662/R-142/Pra, kterými bylo povoleno kácení dřevin, čímž byly naplněny předpoklady stanovené v oddílu 6 odst. 2 přílohy č. 1 k aktuálnímu znění územního plánu.
37. Pro úplnost soud konstatuje, že za případný nepovažuje poukaz žalobců na přírodovědný průzkum zpracovaný ke dni 18. 9. 2008 Ing. P. J. a Ing. Bc. V. J. Studie sice podrobně popisuje, jakou flóru vyšších rostlin v daném území lze najít, avšak nezabývá se stavem jednotlivých dřevin, jejichž pokácení bylo povoleno. Soud přitom z rozhodnutí ze dne 20. 6. 2007, č.j. ODŽ/3/07/ 1983/Křeh, kterým bylo povoleno kácení některých dřevin z důvodu výstavby Bytových domů Na Pláni v Praze 5, a dendrologického průzkumu (kvalitativní a cenové ohodnocení dřevin) zpracovaného Ing. M. M., jenž je součástí rozhodnutí ze dne 20. 6. 2007, zjistil, že jejich stav není dobrý, když rozhodnutí hovoří o

tom, že dřeviny jsou ve špatném stavu, proschlé, odumírající, s prasklým kmenem a napadeny chorobami.

38. Žalobci dále namítali nerespektování požadavků na odstupy staveb, konkrétně nedodržení odstupových vzdáleností mezi objekty č. 4 a 5 a objekty č. 14 a 15. Soud poukazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2012, č.j. 5 Ca 209/2009-118. V něm se zdejší soud zabýval totožnou žalobní námitkou a dospěl k závěru, že „námitka týkající se odstupových vzdáleností nespadá do rozsahu aktivní legitimace žalobců“. Vyslovil, že v případě odstupových vzdáleností se „jedná o čistě technický požadavek, jehož nerespektování se může dotknout jen těch vlastníků, jejichž nemovitosti by přímo sousedily s plánovanou stavbou, a to v případě, že by šlo o odstupové vzdálenosti nově umísťované stavby od jejich vlastní stavby“, a současně vyjádřil názor, že žalobci jsou oprávněni k námitkám, v nichž se vyjadřují k obecně urbanistickým otázkám, pokud mají přímý dopad do jejich práv (viz § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona). Žalobci v podaných žalobách tudíž reagovali na tento dříve vyslovený názor zdejšího soudu, od kterého se nemá soud důvod odchýlit, když vysvětlili, že zásah do jejich práv působí právě přílišná hustota a nadměrnost navrhované zástavby. Konkrétně poukázali na skutečnost, že objem a hustota objektu nekorespondují s převažující okolní zástavbou, že není ponechán prostor pro nezbytnou zeleň a dochází k nadměrnému zatížení lokality. Vzhledem k tomu, že žalobci v podaných žalobách již uvedli, v čem je nedodržení minimálních odstupových vzdáleností zkracuje na jejich právech, tedy v čem konkrétně spatřují zásah do svých veřejných subjektivních práv, soud jejich námitku vyhodnotil jakou přípustnou.
39. V této souvislosti soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č.j. 1 As 69/2011-176, který v bodě [48] konstatoval: „Je nepochybné, že smyslem přesného stanovení minimálních odstupových vzdáleností staveb je především ochrana soukromí (bližší vymezení účelu stanovení odstupových vzdáleností viz § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.). Z popsanych důvodů je v odstavci druhém a čtvrtém § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. upraven rovněž specifický odstup staveb pro případ, že se v protilehlých stěnách staveb nacházejí okna z obytných místností. Stanovení těchto specifických odstupů má bránit především obtěžování vlastníka sousední stavby pohledem nebo hlukem.“. Zdejší soud dodává, že požadavek minimálních odstupových vzdáleností chrání v první řadě vlastníky protilehlých staveb, kterým by se jejich nerespektováním zásadně změnila kvalita (pohoda) bydlení.
40. Dodržení minimálních odstupů mezi stavbami má rovněž dopad na celkový stav konkrétního území, neboť zabraňuje jeho nadměrnému „zahuštění“. Případné „zahuštění“ je však druhořadým efektem, ke kterému by mohlo dojít nerespektováním těchto minimálních odstupových vzdáleností stanovených v dané věci ve vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy“), v rozsáhlé míře. Soud odkazuje na výše citované rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2012, č.j. 5 Ca 209/2009-118, v němž uvedl, že „pokud by odstupové vzdálenosti nebyly systematicky respektovány uvnitř uzavřeného souboru nově umísťovaných staveb, mělo by to za následek neúměrné „zahuštění“ zástavby, které by ve svém důsledku mohlo ovlivnit i pohodu bydlení sousedů v širším okolí“. Žalobci poukazovali na nedodržení odstupových vzdáleností v rámci souboru deseti staveb (deseti bytových domů), který byl v dané věci umísťován, toliko mezi objekty č. 4 a 5 a mezi objekty č. 14 a 15. Soud má za to, že případné nedodržení minimálních odstupových vzdáleností ve dvou případech z celého souboru staveb nemůže způsobit zásah do práv žalobců, který v podaných žalobách popsali. Nejednalo by se totiž o systematické

porušování minimálních odstupových vzdáleností, jak je konstatováno již v rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2012, č.j. 5 Ca 209/2009-118. Nadto soud poukazuje na str. 15 žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný konstatuje, že neshledal rozpor s požadavky na odstupové vzdálenosti mezi objekty č. 14 a 15 a současně k objektům č. 4 a 5 odkazuje na rozhodnutí o povolení výjimek ze dne 11. 6. 2009, č.j. OUR.Sm.p.1592/2-27505/09-Pka-R a č.j. OUR.Sm.p.1592/2-27506/09-Pka-R, jimiž byla povolena výjimka z čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. V této souvislosti soud dodává, že nepovažuje žalobou napadené rozhodnutí v této část za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný sice velice stručně, ale dostatečně námitku žalobců v potřebném rozsahu vypořádal.

41. Soud přisvědčuje žalobcům, že je povinností správního orgánu seznámit účastníky územního řízení se všemi podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu (srov. například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č.j. 4 As 38/2015-47, ze dne 26. 4. 2017, č.j. 6 As 339/2016-26 nebo ze dne 24. 5. 2017, č.j. 4 As 76/2017-21). I touto námitkou se zdejší soud zabýval v rozhodnutí ze dne 31. 7. 2012, č.j. 5 Ca 209/2009-118, když uvedl: *„Žalobci mají pravdu v tom, že bez ohledu na rozsah jejich účastenských práv, resp. bez ohledu na případné obsahové omezení jejich námitek ve smyslu § 89 odst. 4 stavebního zákona, je správní orgán povinen seznamovat účastníky se všemi podklady pro rozhodnutí, které byly v řízení shromážděny. Jestliže však správní orgány v projednávané věci tuto svou povinnost porušily, nemohlo to mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu právě uvedeného. Žalobci spatřují porušení svých práv v tom, že nemohli nijak reagovat na rozhodnutí o výjimkách z odstupových vzdáleností; jelikož se však tento technický aspekt stavby přímo netýká jejich práv, nebyl by žalovaný ani povinen se touto námitkou věcně zabývat.“*
42. Soud uvádí, že byť byl žalovaný výslovně upozorněn předcházejícím rozhodnutím zdejšího soudu na povinnost seznámit účastníky řízení se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, včetně rozhodnutí o povolení výjimky ze dne 11. 6. 2009, č.j. OUR.Sm.p.1592/2-27505/09-Pka-R a č.j. OUR.Sm.p.1592/2-27506/09-Pka-R, z předloženého správního spisu nevyplývá, že by žalovaný dané pochybení po zrušení původního rozhodnutí o odvolání napravil. Žalovaný toliko vydal žalobou napadené rozhodnutí. Přesto však soud stejně jako ve svém předchozím rozhodnutí konstatuje, že pochybení správních orgánů nepovažuje za takové, které by mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť námitka žalobců týkající se výše uvedených podkladových rozhodnutí, byla zjevně nedůvodná. S ohledem na shora uvedené soud nespatřuje v postupu správních orgánů ani porušení § 2 odst. 4, § 4 odst. 3 a 4 správního řádu.
43. Žalobci závěrem namítali, že v dané věci bylo rozhodnutí vydáno osobou vyloučenou z rozhodování. Poukázali na podjatost Ing. arch. E. Č., vedoucí Odboru územního rozhodování Úřadu městské části Praha 5, a rovněž Ing. K. Č., tajemníka Úřadu městské části Praha 5, který rozhodoval o námitce podjatosti vznesené proti Ing. arch. Č. Žalobci zdůrazňovali zejména bezprostřední majetkový zájem Městské části Praha 5 na výstavbě bytových domů, jenž byly v řízení umisťovány, s ohledem na řadu smluv (kupní, nájemní a o převodu vlastnického práva) Městské části Praha 5 s osobou zúčastněnou na řízení a) jakožto stavebníkem, a tvrdili, že se jedná o případ s politickým významem a kontroverzní stavební záměr.
44. V této souvislosti soud poukazuje především na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č.j. 5 As 43/2011-185, jenž vychází z usnesení rozšířeného senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č.j. 1 As 89/2010-119. Nejvyšší správní soud uvedl, že „se vyloučení může týkat každé osoby, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu (§ 14 odst. 1 správního řádu). Jedná se především o osoby, které jsou oprávněny provádět úkony podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo na základě pověření vedoucího správního orgánu (§ 15 odst. 2 správního řádu). Úkony těchto osob se zpravidla přímo týkají projednávání a rozhodování věci (např. provádění dokazování, příprava a vydání rozhodnutí apod.). Ze znění § 14 odst. 1 správního řádu ovšem vyplývá, že vyloučeny mohou být i jakékoliv další osoby, které se ve správním řízení bezprostředně podílejí na úkonech, které představují výkon pravomoci správního orgánu. Takovým úkonem je i rozhodování o námitce podjatosti vznesené proti jiné úřední osobě, popř. úředním osobám, neboť i tento úkon představuje výkon pravomoci správního orgánu. Proto i pro osobu podílející se na rozhodování o námitce podjatosti vznesené proti jiné úřední osobě platí, že je vyloučena, pokud jsou u ní dány pochybnosti o nepodjatosti. A platí, že do doby, než je rozhodnuto o jejím vyloučení, nebo o tom, že není vyloučena, může tato osoba provádět pouze takové úkony, které nesnesou odkladu (§ 14 odst. 3 správního řádu)“.

45. Nejvyšší správní soud se v tomto rozhodnutí zabýval skutkově obdobnou situací, přičemž uvedl. „Správní řád ani zákon o obcích tedy výslovně neupravují postup pro případ, kdy námitka podjatosti směřuje proti úřední osobě, která stojí v čele obecního (městského) úřadu, případně i proti všem ostatním úředním osobám, které se na projednávání a rozhodování v dané věci podílejí. Přesto je však zřejmé, že i za těchto okolností musí být o námitce podjatosti úředních osob rozhodnuto. Hlavním účelem institutu vyloučení z projednávání a rozhodování věci je totiž zajistit, aby se na rozhodování nepodílela podjatá úřední osoba. K zajištění tohoto cíle správní řád stanoví, že o vyloučení úřední osoby rozhoduje představený. Zákon zde zjevně vychází z premisy, že představený je osobou, která je sama nestranná a nepodjatá a tedy nemá zájem na výsledku řízení ani na tom, která úřední osoba se bude podílet na projednání a rozhodování věci samé. Tento předpoklad ovšem zjevně není naplněn, pokud námitka podjatosti a důvody, o něž se opírá, směřují nejen proti oprávněné úřední osobě, ale i proti jejímu představenému.“.
46. Nezbytné je nejprve upozornit, že otázkou podjatosti v dané věci se zdejší soud zabýval již v předchozím rozhodnutí ze dne 31. 7. 2012, č.j. 5 Ca 209/2009-118. Názor zdejšího soudu vyslovený ve světle tehdejší judikatury, že tajemník úřadu nemůže být podjatý, neboť se bezprostředně nepodílí na výkonu pravomoci správního orgánu, byl pozdější judikaturou Nejvyššího správního soudu překonán. V této souvislosti soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č.j. 7 As 202/2014-66: „změna judikatury, k níž došlo v souvislosti s usnesením rozšířeného senátu, byla provedena zákonem předvídaným způsobem a takto judikované závěry je třeba aplikovat ve všech řízeních běžících před správními soudy.“. Zdejší soud je proto vázán shora jmenovanou judikaturou a tuto judikaturu je povinen aplikovat i v nyní projednávané věci.
47. Ve světle uvedených závěrů tak soud konstatuje, že v dané věci rozhodoval o podjatosti Ing. arch. Č., vedoucí odboru územního rozhodování Úřadu městské části Praha 5) tajemník Úřadu městské části Praha 5 Ing. Č. (usnesením ze dne 20. 5. 2008, č.j. OUR.Sm.p.1591-2441/08), proti němuž však byla v téže věci taktéž vznesena námitka podjatosti. O námitce podjatosti vznesené proti tajemníkovi přitom rozhodoval starosta Městské části Praha 5 (usnesením ze dne 12. 5. 2008, č.j. OUR.Sm.p.1591-2441/08), proti němuž byla dle skutečností zjištěných z předloženého správního spisu rovněž vznesena námitka podjatosti. Soud podotýká, že následně Ing. Arch. Č. rozhodla o nepodjatosti In.

arch. T. Z., vedoucí oddělení pozemkových staveb odboru územního rozhodování Úřadu městské části Praha 5 (usnesení ze dne 10. 6. 2008, č.j. OUR.Sm.p. 1591-2441/08-Če-podj). V dané věci se tak jedná o klasický případ namítané tzv. systémové podjatosti.

48. Soud ze správního spisu zjistil, že usnesení o námitce podjatosti tajemníka Úřadu městské části Praha 5 vydané starostou bylo k odvolání účastníků řízení žalovaným zrušeno (usnesením ze dne 4. 11. 2008, č.j. S-MHMP 505988/2008/OST/Če) s tím, že o námitce podjatosti tajemníka Úřadu městské části Praha 5 nemělo být vůbec rozhodováno, neboť tajemník úřadu podjatý být z principu nemůže. Hodnocení podjatosti, resp. nemožnosti být podjatým ze strany tajemníka, zaujaté žalovaným je tak v přímém rozporu s citovanou judikaturou. O námitce podjatosti vznesené proti osobě, která stojí v čele správního orgánu, musí rozhodnout správní orgán v rámci hierarchicky uspořádané soustavy správních orgánů; tj. příslušný nejbližší nadřízený správní orgán. Tím, že o námitce podjatosti uplatněné vůči tajemníkovi nebylo ve správním řízení řádně rozhodnuto, znamená, že dotčený tajemník nebyl oprávněn rozhodovat ani o námitce podjatosti jemu podřízené úřední osoby Ing. arch. Č.; pak ani Ing. arch. Č. nebyla oprávněna rozhodnout o namítané podjatosti vůči Ing. arch. Z. Nebylo-li řádně rozhodnuto o podjatosti tajemníka, nebylo ani možné zaručit, že o podjatosti Ing. arch. Č. a následně Ing. arch. Z. rozhoduje vždy nestranná a nepodjatá osoba ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu. Dané procesní pochybení správních orgánů představuje podstatnou vadu řízení, jelikož tato mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, tj. na výsledek řízení ve věci samé; v přezkoumávaném správním řízení totiž nebylo postaveno najisto, zdali se na rozhodování nepodílela nestranná úřední osoba (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č.j. 5 As 43/2011-185).

VII.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Na základě výše uvedených skutečností soud bez jednání žalobou napadené rozhodnutí výrokem pod bodem II. rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a podstatné porušení ustanovení o řízení podle § 76 odst. 1 písm. a), c) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
50. Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobci A), B) a C) měli ve věcech úspěch, a žalovaný je tak povinen zaplatit jim náklady řízení, které sestávají ze zaplacených soudních poplatků, tj. 3 x 3.000,- (celkem 9.000,- Kč), z odměny advokáta za poskytnuté úkony právní služby a z náhrady hotových výdajů vynaložených v souvislosti s těmito úkony. Jelikož soud spojil všechny tři žaloby ke společnému projednání, postupoval při rozhodování o náhradě nákladů řízení podle § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (*Při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí.*). Zástupce poskytl žalobcům tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7, § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu (převzetí zastoupení, sepsání a podání žaloby, podání repliky ze dne 13. 10. 2015), odměna za zastoupení tří žalobců tak činí 3 x 7.100,-, tj. celkem 21.300,- Kč, k tomu je třeba připočíst náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 7 x 300,- Kč, tj. celkem 2.100,- Kč (první dva úkony právní služby totiž poskytl zástupce ještě před spojením věcí) a DPH ve výši 4.914,- Kč. Dále žalobcům A), B), C) náleží náhrada nákladů řízení, které jim vznikly v řízení před Nejvyšším správním soudem, a to za

vyjádření ke kasační stížnosti přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí 1 x 7.100,- Kč, jednu paušální částku ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění) a DPH ve výši 1.554,- Kč. Celková výše nákladů, které žalobcům A), B), C) vznikly, činí 46.268,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům A), B), C) náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobců A), B), C) JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta.

51. O nákladech řízení žalobkyně D) soud rozhodl ve výroku pod bodem IV. rozhodnutí podle § 60 odst. 3 s.ř.s., dle kterého žalobkyně D) nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
52. Osoby zúčastněné na řízení by měly právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); k tomu ale v této věci nedošlo, soud proto rozhodl o nákladech osob zúčastněných na řízení ve výroku pod bodem V. rozhodnutí tak, že jim právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.
53. O vrácení soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč zaplaceného žalobkyní D) z podané žaloby soud rozhodl ve výroku pod bodem VI. rozhodnutí podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Zároveň soud vyzval žalobkyni D) ve výroku pod bodem VII. rozhodnutí k poskytnutí součinnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. února 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.